

nancům stěžovatelčiným nemůže býti řeči a že jejich příjmy na zpropitném jsou jen nepatrné, řídké a mimořádné. Zároveň jest z výpovědí těch zřejmo, že žalovaný úřad měl v nich pro svůj úsudek, že zpropitné čísníkům stěžovatelčiným poskytované, mělo ráz pravidelnosti a stálosti příjmu a že k němu stěžovatelka při určení jejich mzdy brala zřetel, náležitý a bezpečný podklad.

Pokud stěžovatelka namítá konečně, že názor žalovaného úřadu odporuje pojmu pracovního výdělku proto, poněvadž každý pracovní úkon podléhá dani z obratu, že však žádný zřízenec stěžovatelčin, ani ona sama daně této ze zpropitného neplatí, stačí k odůvodnění bezpodstatnosti této námítky podotknouti, že pro posouzení otázky, lze-li nějaký příjem pokládati za součást pracovního výdělku ve smyslu § 16 úř. zák. jest právně úplně bezvýznamnou okolností, platí-li či neplatí-li se z něho nějaká daň, neboť okolnost tato na právní povaze příjmu nemůže nic změnit.

Nejvyšší správní soud nemohl tedy v naříkaném rozhodnutí, uznávajícím ve shodě s judikaturou býv. správního soudu vídeňského (srov. na př. nález Budw. A 6822/09)***) zpropitné za součást pracovního výdělku podle § 16. úř. zák., shledati vytýkanou nezákonnost a zamítl proto stížnost jako bezdůvodnou.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 23. ledna 1929, č. 1283/29.)

K §§ 17, 19 a 20 uh. min. nař. č. 4790/1917. Podmínky předpisu úrazových pojištných příspěvků z moci úřední. Řízení.

Výměrem ze dne 6. listopadu 1925 předsedala Zemská úřadovna pro dělnické pojištění v Bratislavě stěžující si firmě, která nepředložila výkaz vyplacené a započitatelné mzdy v jejím podniku „výroba pražců v Heřmanovicích“, do nebezpečenské třídy a procenta pravoplatně již zařazeném, z moci úřední podle §u 19 nařízení býv. uherského min. č. 4790 z r. 1917 za léta 1921 a 1922 pojistné v úhrnné výši 17.158 Kč 90 h s příslušnými úroky z prodlení.

Odvolání z výměru toho stěžovatelkou podanému župní úřad v Košicích nevyhověl a v odpor vzatý výměr potvrdil v podstatě z těchto důvodů: „Jde o předpis z moci úřední. Oprávněnost jeho zakládá se na ustanovení § 43 zák. čl. XIX z r. 1907, ve znění § 19 min. nařízení č. 4790/1917, a § 10 vládního nařízení ze dne 14. července 1922, č. 199 Sb. z. a n. Stěžovatelka nevyhověla totiž zákonné povinnosti a nepředložila včas výkaz o započitatelných mzdách, ač byla k tomu několikrát vyzvána. Byla proto Zemská úřadovna oprávněna zjistiti mzdový základ na podkladě nemocenských příspěvků, příslušnou nemocenskou pojišťovnou, na kritický rok pravoplatně předepsaných a podle toho vydati předpis z moci úřední. Podle §u 20 nařízení č. 4790/1917 nelze vyhověti odvolání proti takovému předpisu, nedopatřením strany samé zaviněnému. Námítky uplatňované proti pojistné povinnosti a proti zařazení podniku nemožno zásadně vzíti v úvahu, poněvadž o této otázce bylo rozhodnuto pravoplatně rozhodnutím župního úřadu ze dne 17. února č. 7.892/25. Stěžovatelka měla proto dosti času k předložení mzdových výkazů, když v odpor vzatý výměr byl vydán až dne 6. listopadu 1925. K námítkám připojený výpočet jest jednak nepřipustný, jednak nemá praktické ceny, poněvadž stěžovatelka bere mzdový základ úplně libovolně, bez řádného přepočítacího klíče. Dalšímu odvolání firmy žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím nevyhověl z důvodů v odpor vzatého rozhodnutí župního úřadu.

***) Nález z 18. června 1909, č. 5666 (viz Šmídek, Sbírká zákonů a nařízení o pojištění dělníků pro případ úrazu, str. 38).

O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto:

Z námitek proti naříkanému rozhodnutí vznesených mohl Nejvyšší správní soud vzhledem k ustanovením §§ 14 a 18 zák. o Nejvyšším správním soudě vzít zřetel toliko na ty námitky, které byly v písemné stížnosti u něho podané včas a náležitě jako jednotlivé stížní body formulovány. Nemohl se však zabývat vůbec těmi námitkami, které byly uplatněny teprve při ústním líčení, ale v písemné stížnosti obsaženy nejsou.

Pokud písemná stížnost poukazuje zcela všeobecně na to, že stěžující si firma setrvává při všech svých důvodech, uvedených v svém odvolání, podaném proti rozhodnutí župního úřadu v Košicích k ministerstvu sociální péče, aniž důvody ty opakuje a je v určité konkrétní námitky formuluje, brání předpis §u 18 zák. č. 36 z r. 1876 tomu, aby Nejvyšší správní soud k důvodům těm přihlížel, neboť pouhým odkazem na obsah opravného prostředku, podaného v řízení správním, není vyhověno citovanému zákonnému ustanovení, které ukládá straně kogentně, aby ve stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu jednotlivé body stížnosti zevrubně označila (srovn. na př. nález Boh. A 2982 a j.).

Stížnost namítá, že podle § 17, odst. 1, posl. věta uh. min. nařízení č. 4790 z r. 1917, možno úrazové příspěvky požadovati jen od podniku, který je pravoplatně zařazen, a tvrdí, že se tak u podniku stěžující si firmy dosud nestalo, ježto proti zařazení podáno bylo odvolání k ministerstvu sociální péče, které ještě vyřízeno nebylo.

Námitka tato jest nepřípustná. Stěžovatelka namítala sice ve svém odvolání k župnímu úřadu, že nebezpečenská třída, do které její podnik byl zařazen, jest příliš vysoká, na námitce této však v odvolání, podaném ministerstvu sociální péče, nesetřvala, ačkoli v rozhodnutí župního úřadu v Košicích, které bylo od ní odvoláním tím vzato v odpor, bylo vysloveno, že o zařazení podniku bylo již pravoplatně rozhodnuto rozhodnutím téhož župního úřadu ze dne 17. února 1925 č. 7.892/25. Proti výroku tomtu v řečeném ministerském odvolání žádná námitka vznesena nebyla, naopak z jeho obsahu jest zřejmo, že stěžovatelka při výpočtu úrazových příspěvků, který tam prováděla, vycházela z předpokladu správnosti zařazení podniku. Neměl tedy žalovaný úřad podnětu, aby otázku pravoplatnosti zařazení, župním úřadem již kladně zodpověděnou, v naříkaném rozhodnutí zvláště řešil a jest proto námitka proti tomu čelící, nyní teprve zase až ve stížnosti u tohoto soudu uplatňovaná, podle §§ 5 a 6 zák. o správním soudě nepřípustná. Pokud by snad šlo o odvolání k ministerstvu proti nějakému jinému zařazovacímu výměru, než kterého se týká shora uvedené rozhodnutí župního úřadu č. 7.892/25, nelze na okolnost tuto vůbec vzít zřetel, poněvadž předmětem kognice Nejvyššího správního soudu může býti jen rozhodnutí ministerstva sociální péče stížností napadené, které však odvolání ve stížnosti zmíněného se netýká, jak vyplývá z vlastního jejího tvrzení, že o odvolání tom dosud rozhodnuto nebylo.

Vadnost řízení dovozuje stížnost z toho, že Zemská úřadovna pro dělnické pojištění v Bratislavě vydala dne 13. ledna 1927 nový platební výměr a tím prý sama dokumentovala, že dosavadní úřední kroky nevedly k bezpečnému zjištění mzdového základu pro vyměření úrazových příspěvků, o které jde, a zrušila prý takto v této věci před tím vydaný výměr. Že výměr tento spočíval na mylných datech, dosvědčuje prý úřední dopis okresní nemocenské pojišťovny v Prešově ze dne 11. října 1927, podle něhož z předepsaných nemocenských příspěvků, které byly podkladem pro vyměření příspěvků úrazových, bylo již r. 1922 odepsáno 6.196.66 Kč o kterémžto dopisu okresní nemocenská pojišťovna v Prešově Zemskou úřadovnu v Bratislavě svého času nedopatřením nezpravila.

Námitku tuto shledal Nejvyšší správní soud bezdůvodnou. Podle §u 6, odst. 1, zák. o Nejvyšším správním soudě má Nejvyšší správní soud

rozhodovati zpravidla podle skutkové podstaty, ze které vycházela poslední administrativní instance.

Stížnost netvrdí a z obsahu správních spisů není také zřejmo, že by žalovaný úřad, vydávaje dne 11. června 1927 naříkané rozhodnutí, věděl o výměru Zemské úřadovny v Bratislavě ze dne 13. ledna 1927 č. 30.799/26 a mohl k němu přihlížeti. Odyolání, podané stěžovatelkou k ministerstvu z rozhodnutí župního úřadu v Košicích č. 77.000/25, došlo k tomuto úřadu již dne 2. srpna 1926, tedy v době, kdy citovaný výměr Zemské úřadovny ještě ani vydán nebyl. Ve spisech není žádné opory pro úsudek, že by žalovaný úřad při svém rozhodování měl nebo jen mohl k výměru tomu vzítí zřetel a zabývatí se otázkou, zda a jaký právní význam a účinek výměr ten měl na původní výměr Zemské úřadovny ze dne 6. listopadu 1925, zejména byl-li jím tento výměr zrušen, jak stížnost tvrdí. Řešení těchto otázek nestalo se součástí skutkové podstaty, ze které žalovaný úřad vycházel a podle toho, co bylo uvedeno, nelze mu ani právem vytýkati, že se tak státi mělo.

Za této situace není možno uznati, že by naříkané rozhodnutí a celé jemu předcházející řízení bylo ve smyslu §u 6 zákona o Nejvyšším správním soudě podstatně vadným z té příčiny, že Zemská úřadovna, vydávši nový výměr ze dne 13. ledna 1927, sama dala najevo vadnost dřívějších svých zjištění a že podle sdělení okresní nemocenské pojišťovny v Prešově z 11. října 1927 byl jí dodatečně oznámen odpis nemocenských příspěvků, vykonaný sice r. 1922, nedopatřením jí však tehdy nesdělený.

Námítka vadnosti řízení z těchto okolností odvozovaná jest proto bezdůvodná. V tom pak, aby se jimi Nejvyšší správní soud mohl věcně zabývatí sám, brání mu předpisy §§ 5 a 6 zákona o Nejvyšším správním soudě.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 7. března 1929, č. 1683.)

Vlastník horního podniku neručí jako propachtovatel za pojistné úrazové příspěvky, předepsané pachtýři tohoto podniku.

Předmětem sporu jest jediné otázka, ručí-li vlastník horního podniku jako jeho propachtovatel za pojistné příspěvky úrazové, předepsané pachtýři tohoto podniku, které na tomto marně byly vymáhány.

Spornou otázku zodpověděl žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí záporně. Vycházel při tom z názoru, že ručební povinnost nelze opřítí ani o ustanovení §u 187 hor. zákona ani o předpis §u 77/2 zákona č. 220/1896 o přímých daních osobních.

Stížnost naproti tomu snaží se dovésti z obou těchto zákonných ustanovení, že vlastník propachtovaného horního podniku ručí za úrazové příspěvky jeho pachtýři předepsané.

Stížnosti nelze však dáti za pravdu. Zákon o pojištění dělníků pro případ úrazu ze dne 28. prosince 1887, č. 1 ř. z. z r. 1888, jenž podle §u 1 vztahuje se i na dělníky a závodové úředníky, zaměstnané v dolech na nerosty nevyhrazené, ustanovuje v §u 21, že podnikatel jest povinen zaplatiti pojistné, a v §u 11, že za podnikatele podniku k pojištění povinného pokládá se ten, na jehož účet provozování se děje. Že podnikatelem ve smyslu tohoto zákonného ustanovení jest v daném případě P. D., jemuž také nejprve placení pojistného jako jeho osobní závazek podnikatelský podle §u 21 úř. zák. bylo předepsáno, o tom není sporu.

Od této osobní povinnosti podnikatelovy dlužno přesně rozeznávatí ručební povinnost za pojistné osoby jiné, která podnikatelem ve smyslu §u 11. úř. zák. není. O ručební povinnosti jiných osob, zejména osoby, která podnik úrazovému pojištění podrobený propachtovala, nebo jinak k zužitkování přenechala, zákon úrazový sám ani žádný pozdější zákonný předpis, jej doplňující nebo měnící, neobsahuje vůbec žádného ustanovení.